

[Lilli Gyldenkilde]

nelsesmuligheder til stede for folk, der får dagpenge. Det er godt, at det er blevet sådan.

Der er nogle rådighedsstramninger. Alle, der kender lidt til blankethysteriet i forbindelse med det at være arbejdsløs, fordi arbejdsløshedsdagpengeloven bygger på en latent mistro til de ledige, vil vide, at det i hvert fald ikke er blevet lettere at komme i en a-kasse, fordi der er rådighedsstramninger.

Jeg synes også, det skal siges, at vi har forsøgt under udvalgsarbejdet med L 55 – og nu taler jeg om hovedforslaget – så godt som muligt at få afgrænset disse stramninger, og arbejdsministeren og jeg har tidligere haft en lille, skal vi sige dialog i al venlighed om fortolkningen af dem. Det siger sig selv, at dem er vi ikke begejstrede for, og det mener jeg heller ikke Socialdemokratiet er. Det er der ingen af os der er, og at de er kommet med, skal vi ikke klandre hinanden for. Det er noget, I har været nødt til at tage med, I, der har været med til at lave forliget. Vi har forsøgt en afgrænsning og var nået dertil, hvor vi kunne sige: Om disse rådighedsstramninger, sat op mod hovedformålet med hele lovforslaget, som er at give bedre uddannelsesmuligheder og bedre jobmuligheder for en lang række arbejdsløse, ikke mindst langtidsarbejdsløse, måtte vi til sidst sige: O.k., det er til at have med at gøre.

Vi var indstillet på indtil for et kvarter siden, da vi blev færdig med afstemningerne om ændringsforslagene, at stemme for dette forlig, for det er jo et forlig, som Socialdemokratiet har indgået med de borgerlige partier, men så kommer man og kører en hel skæverik ind i dette her, for det mener jeg det er, i og med at man begynder at sige: Jamen så kræver vi afspadsering af overarbejde for arbejdsløse, før de kan få dagpenge. Det vil sige, at det er de eneste – ud over dem, som har det stående i overenskomsterne selvfølgelig – som har afspadsering af overarbejde på den måde, at man udsætter det tidspunkt, hvor de kan få dagpenge; de skal altså gå nogle dage ledige, før de kan få dagpenge, fordi de, i de 13 uger før de blev ledige, har haft noget overarbejde. Det vil sige, at dårlig planlægning ude i virksomhederne er det nu lønmodtagerne der kommer til at betale for. Man kan også sige det på en anden måde, nemlig at nu kommer arbejderne til at arbejde gratis nogle dage, inden de bliver fyret. Det er jo smukt!

Det andet er det, vi har drøftet så voldsomt de seneste dage: Indgrebet over for dem på supplerende dagpenge. Jeg har vitterlig mange gange forsøgt at give udtryk for – men det er ikke lykkedes mig at trænge ind til hr. Nyrup Rasmussen på det punkt, og det er jeg lidt ked af – at hvis jeg var sikker på, at folk ikke ville blive fuldtidsarbejdsløse af det, der her er besluttet, så ville jeg naturligvis have stemt for det. SF ønsker ikke, at der skal være en eneste arbejdsløs på dagpenge, hvis de kan få arbejde; det siger sig selv. Vi ønsker folk i arbejde. Konsekvensen af dette mener jeg bliver en anden.

Rådighedsstramningerne, som vi er blevet enige om, er o.k., efter at vi har fået dem afgrænset, og vi redder via dem ca. 75.000 mennesker fra bistandssystemet i de kommende to år, men de øvrige ændringer, der er kommet ind, får os til at sige: Nu er vi så tæt på, at vi ikke kan bære mere – og det kan vi jo sige, fordi det ikke er vores forlig. Vi har ikke været med i forhandlinger, vi har endda fået det indtryk, at det nærmest er blevet os forbudt at tale med arbejdsministeren om disse ting undtagen helt officielt, når vi har opholdt os i Arbejdsmarkedsudvalget. Det har vi så benyttet os af og kaldt arbejdsministeren til samtale en gang imellem.

Vi har fået afklaret mange ting, og det er da også den afklaringsproces, vi har været inde i, som har betydet, at Socialdemokraterne har måttet forhandle så hårdt de sidste tre dage. Det er jo sandheden. Det er, fordi der blev gjort opmærksom på, hvor mange faldgruber der var i dette, og det har Socialdemokratiet vistnok også selv erkendt – jeg er lige ved at sige, at det ville være tåbeligt andet, for ellers var der jo ingen grund til at sidde og forhandle så hårdt i tre nætter.

Sammenlagt må jeg sige: Argumentet fra hr. Nyrup Rasmussen over for mig før om, at vi satte noget på spil, kan vi ikke bruge til noget. Vi har ikke spillet hasard med de arbejdsløse, vi har ikke været inviteret til forhandlinger, og vi har ikke været med i forliget. Vi ville have stemt for L 55, hvis det ikke var lykkedes at lave et forlig mere her i yderste minut, men nu vil vi undlade at stemme til det. Jeg mener, at Socialdemokratiet i denne sag havde det bedste våben – hvis vi skal gå lidt ind i krigersproget, her inden julefreden sænker sig – i hænde over for denne regering, som ikke ville drømme om at gennemføre besparelseslove på dagpengeom-